

Apulanta, Kirous

Lkitsen itseni rukouksin,
Mutta otan niit lkkeeksi vain.
Ovat myrkkyni jotain aivan muuta,
Mua vahvempaa.
Kuolleiden lehtien tuoksu on koti sydmen,
Outo rakkaus hiipuvaan Impn
On rakentanut,
Muodon antanut.
Kirous kulkee rataa,
Joka muodoltaan tunnistetaan.
Ei mitenk n voi pysytt.
Aistittu tydellisyys,
Kaikupohjaltaan kuin ihmisyys.
Valossa haalistuu pois,
Sen kirous on sama kuin mun.
Pelkn onnellisuutta,
Sill tunnen sen vastakohtan.
Piv on seurattava illan,
Ei voi muuttaa.
Kirouksella on kasvot,
Jotka ihmist muistuttaa.
Sen ness asuu lupaus,
Se valehtelee mys itselleen.
Puolet minusta liekkeihin tuijottaa,
Ne vrini toistavat tanssissaan.
Puolet rakastaa mustaa veden pintaa
Ja mit se syvyyteen piilottaa.
Puolet ji vangiksi illuusioon,
Joka itsestn rakensi uskonnon.
Puolet iskee rystyset kallioon
Tunteakseen todellisen.